

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 268/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. júla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. M., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. 23393/2010-61/D/827, ako aj jeho žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. januára 2012 doručená sťažnosť J. M., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3

ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) vo veci vedenej pod sp. zn. 23393/2010-61/D/827.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako poškodený sa podnetom doručeným ministerstvu spravodlivosti 10. októbra 2011 domáhal, aby minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) v zmysle § 369 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „Trestný poriadok“) podal v neprospech obvinených dovolanie (mimoriadny opravný prostriedok) proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 31/2011 zo 14. apríla 2011 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 247/08 z 23. novembra 2010.

Sťažovateľ svoj podnet na podanie dovolania odôvodňoval najmä tým, že označené uznesenie krajského súdu, a tým aj označený rozsudok okresného súdu sú založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, a v nie poslednom rade aj na nesprávnom právnom posúdení zistených skutkov.

Ministerstvo spravodlivosti upovedomilo sťažovateľa o prijatí jeho podnetu listom č. 23393/2010-61/D/827 z 9. novembra 2011 (ďalej len „upovedomenie“), ktorým mu súčasne oznámilo, že jeho podnet pre oneskorenosť odkladá. Toto upovedomenie bolo sťažovateľovi doručené 22. novembra 2011.

Sťažovateľ porušenie ním označených základných práv zaručených ústavou, ako aj práva zaručeného dohovorom odôvodňuje okrem iného aj takto:

«... Som toho názoru, že ja som svoju žiadosť o podanie odvolania podal v lehote do 3 mesiacov a zákon bližšie nešpecifikuje do kedy má žiadosť podať poškodený a koľko času treba Ministerstvu spravodlivosti na podanie dovolania.

... Pre úplnosť uvádzam, že sťažnosť a protesty na nespravodlivý priebeh súdneho konania som podal Ministerstvu spravodlivosti niekoľkokrát a vždy som dostal odpoveď, že

ministerstvo môže konať až vtedy, ak bude súdny proces riadne právoplatne ukončený spôsobom dovolania do 3 mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Poslednú sťažnosť som podal 24. 3. 2011.

... Znaky osobitného zreteľa vidím v tom, že ako poškodený sa domáham ochrany svojich práv od roku 1994, kedy sa skutok stal a odvtedy uplynulo už vyše 18 rokov a ja stále nemám peniaze za nezákonné obohatenie vo výške 4,7 milióna SK (výška v zmysle rozsudku), za užívanie môjho majetku bez právneho dôvodu, čo malo taký dopad, že som prišiel opäť nezákonne o strechu nad hlavou a spolu s rodinou sme sa prepadli do bezdomovstva. Generálna prokuratúra SR už v roku 2000 vydala upovedomenie o rozsiahlej nezákonnosti.

... Nespravodlivosť vidím hlavne v tom, že obžalovaní boli odsúdení na hlavnom pojednávaní za marenie výkonu úradného rozhodnutia, neoprávneného užívania cudzej veci a z trestného činu sprenevery, tak ako to vyplývalo z upovedomenia Generálnej prokuratúry SR, ale neboli zaviazaní v odsudzujúcom rozsudku aj k náhrade spôsobenej škody, čo bola podstata môjho prvého odvolania.

... Ďalej som namietal, že neboli obžalovaní aj z trestného činu podvodného úpadku (do dnešného dňa som neobdržal uznesenie) a tiež, že neboli zobrať na zodpovednosť pracovníci Slovenskej poisťovne, ktorí dovolili nezákonné konanie. Sťažnosť je už v Štrasburgu. Ako odplatu za moje odvolania z 20. 04. 2012 a z 31. 01. 2011 a iných sťažností a žaloby za nesprávny úradný postup, ich súd napokon oslobodil za doslova „podivných okolností“. O týchto skutočnostiach bola zaslaná žiadosť o podanie dovolania na Ministerstvo spravodlivosti. ...»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„1. Základné právo J. M. na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé prejednanie veci podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, postupom Ministerstva spravodlivosti SR, porušené bolo.

2. Prikazuje sa Ministerstvu spravodlivosti SR, aby zjednalo nápravu.

3. J. M. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 20.000 Eur..., ktoré je Ministerstvo spravodlivosti SR povinné vyplatiť do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Ministerstvo spravodlivosti SR je povinné uhradiť trovy právneho zastúpenia v sume 3000 Eur na účet ich právneho zástupcu JUDr. (meno sa upresní po prijatí sťažnosti), do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľ súčasne s poukazom na svoje nepriaznivé majetkové a zárobkové pomery tiež žiadal, aby mu ústavný súd na konanie pred ústavným súdom ustanovil právneho zástupcu z radov advokátov.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súvislosti so sťažovateľom namietaným porušením označených základných práv zaručených ústavou, ako aj práva zaručeného dohovorom ústavný súd zdôrazňuje, že podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť adresovaná ústavnému súdu musí okrem iného obsahovať aj konkrétne označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu (postupu), ktorými mali byť základné alebo iné práva sťažovateľa porušené, pričom v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom sťažovateľa o tom ako má vo veci jeho sťažnosti rozhodnúť, t. j. petitom sťažnosti.

Z uvedeného rezultuje, že pokiaľ aj sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti namietal porušenie svojich základných práv zaručených ústavou, ako aj práva zaručeného dohovorom postupom ministerstva spravodlivosti o jeho podnete na podanie dovolania proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 To 31/2011 zo 14. apríla 2011, avšak konkrétne označenie tohto postupu nebolo premietnuté aj do petitu sťažnosti, ústavný súd by sa touto sťažnosťou nemusel bližšie zaoberať.

Avšak, aj keď sťažovateľ v petite svojej sťažnosti presne neoznačil, ktorým rozhodnutím, opatrením alebo zásahom (postupom) ministerstva spravodlivosti malo dôjsť k porušeniu, toho-ktorého ním namietaného základného práva zaručeného ústavou, ako aj práva zaručeného dohovorom, ústavný súd najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že sťažovateľ nie je kvalifikovane právne zastúpený, a tiež v záujme presvedčivosti vlastnej rozhodovacej činnosti z obsahu sťažnosti zistil, že predmetom sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie o nesprávnom postupe ministerstva spravodlivosti, v dôsledku ktorého bol bez ďalšieho odložený jeho podnet na podanie dovolania v neprospech obvinených proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 To 31/2011 zo 14. apríla 2011.

Vychádzajúc z uvedeného úlohou ústavného súdu bolo teda posúdiť, či nepodaním dovolania – mimoriadneho opravného prostriedku ministrom spravodlivosti proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 To 31/2011 zo 14. apríla 2011 v neprospech obvinených na základe podnetu sťažovateľa boli porušené jeho základné práva zaručené v čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj jeho právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd v prvom rade v súlade so svojou judikatúrou podotýka, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že ustanovenie čl. 47 ods. 3 ústavy zabezpečuje popri rovnosti účastníkov občiansko-právneho konania tiež aj rovnosť strán trestného konania (prokurátora, obžalovaných, ako aj poškodeného) v konaní pred všeobecným súdom, ktorá je inak súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie. K jeho porušeniu môže dôjsť napr. v prípade, ak všeobecný súd v ním vedenom konaní poruší princíp rovnosti zbraní, v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku zvýhodní svojím postupom predchádzajúcim vydaniu rozhodnutia niektorú zo strán trestného konania na úkor inej strany konania.

Podľa zistenia ústavného súdu rozsudkom sp. zn. 2 T 247/2008 z 23. novembra 2010 okresný súd uznal vinným Mariána Čabana (ďalej len „obžalovaný v 1. rade“) zo spáchania trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 2 písm. a) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení účinnom do 31. decembra 2005, pričom so spoluobžalovaným I. Š. (spolu ďalej len „obžalovaní“) boli zo spáchania ostatných trestných činov kladených im za vinu oslobodení, a súčasne okresný súd označeným rozsudkom odkázal sťažovateľa, aby si ako poškodený uplatnil svoj nárok na náhradu škody v občiansko-právnom súdnom konaní.

Sťažovateľ proti rozsudku okresného súdu podal riadne a včas odvolanie, o ktorom vrátane odvolania obžalovaného v 1. rade a odvolania prokurátora rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 To 31/2011 zo 14. apríla 2011 tak, že tieto odvolania ako nedôvodné zamietol. Toto uznesenie v spojení s označeným rozsudkom okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 14. apríla 2011.

Sťažovateľ, ako to už bolo uvedené, podal proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 To 31/2011 zo 14. apríla 2011 podnet ministrovi spravodlivosti na podanie dovolania v neprospech obvinených (obžalovaných).

Ministerstvo spravodlivosti oboznámilo sťažovateľa o spôsobe vybavenia jeho podnetu upovedomením, v ktorom okrem iného uviedlo:

„... V danej veci uvádzame, že dovolanie sa podáva na súde, ktorý rozhodol vo veci v prvom stupni a podľa § 370 ods. 2 Tr. por. účinného do 31. 8. 2011 v neprospech obvineného len do 3 mesiacov od posledného doručenia rozhodnutia súdu. Ministerke spravodlivosti plyní lehota od doručenia, ktoré bolo vykonané najneskôr.

Nakoľko posledné doručenie napádaného rozsudku bolo dňa 12. 7. 2011, bolo možné podať dovolanie v neprospech M. Č. a I. Š. do 12. 10. 2011. Dátum 12. 10. 2011 - však predstavuje nie lehotu na podanie podnetu, ale lehotu na podanie samotného dovolania na súde I. stupňa.

Váš podnet na podanie dovolania v neprospech obvinených bol Ministerstvu spravodlivosti SR doručený 10. 10. 2011. Z objektívnych príčin - pre krátkosť času nebolo možné vyžiadať trestný spis, následne vykonať prieskumné konanie a podať prípadné dovolanie na Okresnom súde Lučenec podľa § 370 ods. 1 Tr. por.

Vzhľadom na tieto skutočnosti bol Váš podnet odložený.“

V danom kontexte ústavný súd zdôrazňuje, že podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku (v znení účinnom v rozhodnom čase, t. j. ku dňu podania podnetu sťažovateľom – k 10. októbru 2011, pozn.) osobou oprávnenou na podanie dovolania proti právoplatnému rozhodnutiu súdu vydanému v trestnom konaní, ktorým bol porušený zákon, alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, bol zjavne len minister spravodlivosti, a to na základe podnetu osôb, ktorým Trestný poriadok síce právo na podanie dovolania samostatne vyslovene nepriznával (okrem osôb, ktoré nespĺňali podmienku dovolania uvedenú v § 372 ods. 1 Trestného poriadku), avšak tieto osoby mali možnosť podanie dovolania svojím podnetom iniciovať. Zároveň ustanovenie § 369 ods. 2 Trestného poriadku priznávalo právo podať dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa výhradne len generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky

a obvinenému (obžalovanému), nie však už poškodenému, ktorým je v danom prípade sťažovateľ.

Inými slovami, ustanovenia Trestného poriadku (v znení účinnom v rozhodnom čase, t. j. ku dňu podania podnetu sťažovateľom – k 10. októbru 2011, pozn.) sťažovateľovi ako poškodenému síce právo podať bezprostredne dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu v trestnom konaní nepriznávali, avšak sťažovateľ (poškodený) mal možnosť (okrem prípadu, ak by nespĺňal podmienku dovolania uvedenú v § 372 ods. 1 Trestného poriadku) obrátiť sa na ministra spravodlivosti s podnetom na jeho podanie, čo v konečnom dôsledku sťažovateľ v danom prípade aj využil.

Pokiaľ ide o lehotu a miesto podania dovolania, ústavný súd poukazuje na intertemporálne ustanovenie § 567j ods. 6 Trestného poriadku (v znení účinnom v rozhodnom čase, t. j. ku dňu podania podnetu sťažovateľom – k 10. októbru 2011, pozn.), v zmysle ktorého ak rozhodnutie súdu bolo doručené pred 1. septembrom 2011 (v danom prípade bolo posledné uznesenie krajského súdu doručené 12. júla 2011), použije sa ustanovenie § 370 v znení účinnom do 31. augusta 2011.

Podľa § 370 ods. 1 Trestného poriadku v znení účinnom do 31. augusta 2011 sa dovolanie podáva na súde, ktorý rozhodol vo veci v prvom stupni, do troch mesiacov od doručenia rozhodnutia súdu, ak sa podáva dovolanie v neprospech obvineného, pričom v zmysle § 370 ods. 3 Trestného poriadku v znení účinnom do 31. augusta 2011 ministrom spravodlivosti plynie lehota od toho doručenia, ktoré bolo vykonané najneskôr.

Z uvedených ustanovení Trestného poriadku v znení účinnom do 31. augusta 2011 zjavne vyplýva, že trojmesačná lehota sa vzťahuje na podanie samotného dovolania v neprospech obvinených (obžalovaných) ministrom spravodlivosti, t. j. táto lehota síce v sebe zahŕňa, resp. obsahuje aj lehotu na podanie podnetu, na základe ktorého minister spravodlivosti dovolanie podáva, avšak vzhľadom na to, že túto trojmesačnú lehotu zákonodarca priznáva bezprostredne ministrom spravodlivosti, a nie osobe podávajúcej podnet, z kontextu uvedeného je zrejmé, že podnet musí byť od posledného doručenia

napádaného súdneho rozhodnutia podaný v „rozumnej“ lehote, t. j. tak, aby od ministra spravodlivosti bolo možné objektívne žiadať a očakávať, že si (po odpočítaní lehoty, ktorú prečerpala osoba podávajúca podnet) v lehote zostávajúcej do uplynutia troch mesiacov od posledného doručenia napádaného súdneho rozhodnutia stihne dotknutú vec (spis) preštudovať a v prípade opodstatnenosti podnetu aj spracovať a podať dovolanie.

Vzhľadom na uvedené, ak teda sťažovateľ namieta, že ministerstvo spravodlivosti jeho podnet pre nedostatok času na jeho preskúmanie odložilo s poukazom na to, že tento mu bol doručený až 10. októbra 2011, pričom trojmesačná lehota na podanie dovolania počnúc od vykonania posledného doručenia uznesenia krajského súdu sp. zn. 2 To 31/2011 zo 14. apríla 2011, t. j. od 12. júla 2011 mu uplynula už 12. októbra 2011, ústavný súd predovšetkým poukazuje na jednu zo základných zásad práva, ktorou je „iura vigilantibus, non dormientibus prosunt“ („práva sú dané v prospech bdelych, a nie spiacich, t. j. v prospech tých, ktorí sa o svoje veci starajú“).

Bolo totiž najmä vecou samotného sťažovateľa, ktorému bolo uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 To 31/2011 zo 14. apríla 2011 podľa jeho tvrdenia doručené ešte 7. júla 2011 (pozri podnet), resp. jeho starost'ou, aby svoj podnet na podanie dovolania v neprospech obvinených (obžalovaných) doručil ministrovi spravodlivosti pred uplynutím zákonnej lehoty na jeho podanie s dostatočným časovým predstihom, resp. s takým predstihom, ktorý by ministrovi spravodlivosti zabezpečil časový priestor tak pre posúdenie opodstatnenosti podnetu, ako aj pre prípadné vypracovanie a podanie dovolania.

Podľa názoru ústavného súdu však v čase počnúc od doručenia podnetu sťažovateľa ministerstvu spravodlivosti, t. j. od 10. októbra 2011 (pondelok), do posledného dňa zákonnej lehoty na podanie dovolania, t. j. do 12. októbra 2011 (streda), teda v trvaní 2 pracovných dní, nijako nie je rozumné a ani spravodlivé od ministra spravodlivosti (napriek tomu, že ide o orgán verejnej moci) očakávať, aby posúdil, či boli naplnené sťažovateľom namietané dovolacie dôvody v zmysle ustanovení § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku v znení účinnom do 31. augusta 2011 (pozri intertemporálne ustanovenie § 567j ods. 7 Trestného poriadku), a teda či označené rozhodnutie krajského

súdu bolo založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, ako aj na nesprávnom právnom posúdení zistených skutkov, a zároveň, aby proti označenému rozhodnutiu krajského súdu prípadne podal aj dovolanie.

Napokon, podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne (takým je nepochybne aj dovolanie podľa § 368 a nasl. Trestného poriadku), nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné (napr. II. ÚS 357/06, IV. ÚS 323/07, IV. ÚS 277/08, III. ÚS 214/2010). Podnet na podanie dovolania podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku nie je opravným prostriedkom a z hľadiska trestného procesného práva ho možno považovať iba za informáciu ministrovi spravodlivosti ako oprávnenému na jeho podanie, ktorá bez ďalšieho nezakladá zákonom ustanovené právne dôsledky. Ustanovenie § 369 ods. 1 Trestného poriadku neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na úvahe ministra spravodlivosti posúdiť a rozhodnúť, či na základe podnetu strany v konaní, alebo na základe iného podnetu podá alebo nepodá dovolanie (táto úvaha je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie dovolania sú splnené). Oprávnenie na podanie podnetu na podanie dovolania nemôže mať preto charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. m. m. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, III. ÚS 11/04, III. ÚS 214/2010, IV. ÚS 471/2011).

Z tohto dôvodu ministerstvo spravodlivosti, resp. jeho minister nemohol odložením podnetu sťažovateľa, t. j. jeho neakceptovaním spôsobiť namietané porušenie označených práv sťažovateľa. Sťažovateľ (v danej veci ako podnecovateľ) mal právo len na to, aby sa minister spravodlivosti jeho podnetom zaoberal a náležite sa s ním vysporiadal k čomu však v tejto veci (aj podľa upovedomenia) nedošlo práve z dôvodu jeho oneskoreného podania samotným sťažovateľom (pozri vyššie).

Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ sťažovateľ bol toho názoru, že právoplatným uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 31/2011 zo 14. apríla 2011, ktorým bolo jeho odvolanie proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 247/2008 z 23. novembra 2010 v časti výroku o jeho odkázaní s nárokom na náhradu škody na občiansko-právne súdne konanie

pre nedôvodnosť zamietnuté, došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie vrátane práva na rovnosť v konaní, mal možnosť v zmysle ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v dvojmesačnej lehote počítanej od jeho doručenia priamo označené uznesenie krajského súdu napadnúť sťažnosťou pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy. Uvedenú sťažnosť proti rozhodnutiu krajského súdu však sťažovateľ ústavnému súdu nepodal, a aj v prípade, ak by ústavný súd za takúto sťažnosť považoval sťažnosť sťažovateľa preskúmanú v tomto konaní, bolo by ju potrebné odmietnuť ako oneskorene podanú (sťažnosť sťažovateľa adresovaná ústavnému súdu bola podaná na poštovú prepravu 23. januára 2012, takže od doručenia uznesenia krajského súdu sťažovateľovi, t. j. od 7. júla 2011 už uplynula dvojmesačná lehota, pozn.).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie „o zjednaní nápravy“ zrušením upovedomenia o odklade podnetu sťažovateľa, rozhodnutie o priznaní finančného zadosťučinenia, ako aj o priznaní trov tohto konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tejto časti sťažnosti už nerozhodoval.

Okrem toho, keďže sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, bolo tiež bez právneho významu rozhodovať o žiadosti sťažovateľa ustanoviť mu v konaní pred ústavným súdom právneho zástupcu z radov advokátov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júla 2012